

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2549/2019
21.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ранкић адвокат из ..., против туженог ЈП „ЕПС Београд“ огранак РБ „Колубара Лазаревац“ из Лазаревца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 161/18 од 29.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења садржаног у првом ставу изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1161/19 од 19.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 161/18 од 29.01.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да плати тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене увећане зараде за рад на терену новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, као и да на те новчане износе за тужиоца уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете због неисплаћених трошкова смештаја и исхране тужиоцу исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, док је за вишак тужбеног захтева - новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, тужбени захтев одбијен ако неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете због неисплаћеног теренског додатка тужиоцу исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да плати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 221.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, у року 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1161/19 од 19.04.2019. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 161/18 од

29.01.2019. године у првом ставу и тужба је у том делу одбачена. Ставом другим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 161/18 од 29.01.2019. године у усвајајућем делу става другог, трећем и четвртном ставу изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против решења садржаног у првом ставу изреке другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. и 3. и 408. у вези са чланом 420. став 1. и 6. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужичева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужилац је поднетом тужбом тражио наплату новчаног потраживања из радног односа. У тужби је тврдио: да је био запослен у ПД „Колубара метал“ ДОО из Вреоца, са којим је током 2012. и 2013. године закључио више анекса уговора о раду; да је закљученим анексима уговорено да ће обављати послове у Републици Српској и да ће за то време сваког радног дана и суботом радити по 10 сати дневно, а недељом од 7 до 15 часова; да је његова зарада обрачуната само за редовно радно време (од 7 до 15 часова), без увећања од 45% за прековремени рад и 15% за рад недељом.

Тужбени захтев тужилац је поставио у поднеску од 17.07.2017. године (у укупном износу од 431.121,59 динара), као накнаду штете због мање исплаћене зараде за прековремени рад и рад недељом, на основу налаза вештака од 30.05.2017. године - варијанте у којој су сати рада недељом обрачунати са увећањем од 15%, а сви остали сати рада са увећањем од 45%.

Такав тужбени захтев је одбијен пресудом П1 4594/13 од 07.11.2017. године која је у том делу потврђена пресудом другостепеног суда Гж1 203/18 од 06.06.2018. године, са образложењем да тужилац није радио у режиму прековременог рада у смислу члана 53. Закона о раду.

У поновном поступку (по захтеву за исплату трошкова смештаја, исхране и теренског додатка) тужилац је у поднеску од 06.08.2018. године поставио тужбени захтев за накнаду штете (у укупном износу од 297.256,13 динара), исплатом свих сати рада дужег од пуног радног времена обрачунатих као редован рад (без увећања од 45%), а за сате рада недељом уз увећање од 15%.

Првостепени суд је о таквом тужбеном захтеву донео мериторну одлуку, а другостепени суд је у том делу укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу због учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 10. ЗПП, јер је о тужбеном захтеву већ правноснажно одлучено пресудом П1 4594/13 од 07.11.2017. године.

По налажењу Врховног касационог суда, имајући узложено у виду, другостепени суд је правилно закључио да је у конкретном случају првостепени суд учинио означену битну повреду одредаба парничног поступка и зато одлучио у складу са чланом 391. став 2. ЗПП.

Према члану 359. став 2. ЗПП, суд током целог поступка по службеној дужности пази да ли је ствар правноснажно пресуђена и ако утврди да је парница покренута о захтеву о коме је већ правноснажно пресуђено, одбацује тужбу. Правноснажно пресуђена ствар постоји ако између пресуде и раније донете пресуде постоји идентитет странака, тужбеног захтева и чињеница на којима је тужбени захтев заснован.

У овом случају постоји идентитет странака у парници окончаној правноснажној пресуди П1 4594/13 од 07.11.2017. године и парници која је окончана првостепеном пресудом П1 161/18 од 29.01.2019. године. Захтеви о којима је одлучено наведеним пресудама засновани су на истим чињеницама изложеним у тужби. Коначно, постоји и идентитет тужбених захтева, јер је захтев о којем је одлучено каснијом пресудом (исплата накнаде за прековремени рад без увећања и накнаде за рад недељом уз увећање) садржан у захтеву по којем је одлучено ранијом правноснажном пресудом (исплата накнаде за прековремени рад и рад недељом уз увећања), тако да не постоји непресуђени део захтева о којем би се могло поново судити.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 359. став 2. ЗПП учињеној у поступку пред другостепеним судом. Нису основани ни наводи ревизије да је каснија пресуда заснована на новом чињеничном основу. Тужилац захтеве постављене у поднеску од 17.07.2017. године и поднеску од 06.08.2018. године заснива на истим чињеницама - да је од понедељка до суботе радио 10 сати дневно а недељом осам сати, те да му тужени није исплатио накнаду за прековремени рад и рад недељом већ зараду само за осам сати рада дневно током пет дана у седмици. Тужбени захтеви из наведених поднесака разликују се по висини - у поднеску од 06.08.2018. године тужилац је тражио исплату зараде за осам сати рада недељом уз увећање од 15% (као и делом захтева из поднеска од 17.07.2017. године о којем је правноснажно одлучено) и исплату зараде за прековремене сате обрачунате без увећања од 45%, о којем је правноснажно одлучено ранијом пресудом о одбијању тужбеног захтева за исплату ове накнаде обрачунате као редован рад уз увећање за означени проценат.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. став 1. и 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић